

обезсърчава Добрович като заявява, че идеята за всекидневник не може да бъде реализирана. Единствено Тодор Икономов е готов да се „постави начело на предприятието, други подходящи за целта лица няма“²⁵. Предположението за икономическата насоченост на всекидневника, се потвърждава от мемоарите на Икономов за 1872 г.: „Моите писания не правят шум, защото не всякога се отнасят до дневните остри въпроси, а повечето към икономическото и промишлено състояние на нашия народ, към въпроси от по-голяма трайност“²⁶. Очевидно убедеността му, че „това е по-полезно, отколкото острото препиране между различните български вестници по въпросите от дневен характер“, е причина да даде съгласието си да стане редактор на всекидневника²⁷.

С народополезната си дейност, с голямата си и неизменна любов към българския народ, с богатото си дело на творец и общественик, с опитността си във вестникарския занаят, Славейков наистина е между подходящите редактори за всекидневника. Известно е обаче, че 1872 г. не е с положителен знак за него в личен и обществен план - спирането на в. „Македония“, конфискацията на печатницата, арест, затвор, разпродаването на печатницата, забраната да издава вестник и т.н. „Мидхат паша прекрати едва ли не с „Македония“ и моето съществуване - пише Славейков. Аз останах жив, но ударът който ми нанесе, беше тъй силен, щото от него не можех вече да се дигна и се принудих да се уловя за старото си занятие учителството - за прехрана.“²⁸

Търсени са вероятно и други подходящи лица за редактори на бъдещия всекидневник. Димитър Добрович е можел да разчита например на съгражданина си Стефан поп Стефанов, негов съидейник в църковно националната борба, секретар в търговската къща „Братя Тъпчилещови“, сътрудник на сп. „Български книжици“, в. „Съветник“ и др. За съжаление, издателският проект на сливения търговец не съвпада с престоя в Цариград на друг сливенец с опит в журналистическата работа - Иван Добровски. През 1871 г. той е делегат на църковнонародния събор, но на следващата година е далеч от имперската столица, ангажиран с идеята да намери спомоществатели, за да продължи издаването на „Мирозрение“²⁹.

Добрович познава възможностите и на младите сътрудници на цариградския печат от Робърт колеж, където учат двамата му сина Страшимир и Владимир, от Галата сарай и Военномедицинското училище. Сред тях са Петър Димитров, Илия Йовчев, Димитър х.Иванов, Добри Минков, Михаил Икономов от Сливен³⁰. Някои от учениците се занимават с преводаческа работа, други пишат материали или дописки за рубрики, свързани с международни и вътрешни събития. Създаденото в Цариград ученическо дружество „Братство“ издава малък ръкописен вест-